

Ráda bych věděla, jaký by to byl pocit cítit vibrace mezi nohama.

Slunce dopadalo na chromovou motorku Harley Davidson zaparkovanou o několik míst dál, která se v ostrých slunečních paprscích doslova blyštěla. Lovila jsem v kabelce mobil a přitom čekala, až Maroon Five v rádiu dozpívají svoji písničku, zvláštním způsobem fixovaná na onu jednostopou hračku pro muže. Motocykl měl elegantně jednoduchý design – černý a stříbrný metalický lesk, lehce opotřebenou kůži na sedle a reliéf lebky s iniciálami CH. B.

Jaký by to asi byl pocit svézt se na takové motorce? Vítr by mi rozfoukával dlouhé vlasy, zatímco bych pevně ovíjela své ruce kolem muže s drsnáčkou přezdívkou, a pod mými stehny v džínách by vrněl motor. Jak by si asi nechal říkat? Hřebec? Tulák? Pistolník? Ne, počkat. Ďábel. Můj imaginární motorkář by se určitě jmenoval Ďábel. A vypadal by úplně stejně jako Charlie Hunnam.

Podívala jsem se na iPhone a zjistila, že tam mám šest nových zpráv od Harrisona. V duchu jsem se ušklíbla. Byla jsem si téměř jistá, že nikdo jménem Harrison nikdy nejezdil na Harleyi. Hodila jsem telefon zpátky do tašky, vytáhla klíč ze zapalování svého až po střechu narvaného BMW a pohlédla za sebe na zadní sedadla. Krabice naskládané až ke stropu způsobovaly, že jsem ve vlastním autě začínala pociťovat klaustrofobii.

Na parkovišti zastavil autobus plný turistů. *No super.* Raději hned půjdu dovnitř a koupím si něco k jídlu, jinak hrozí, že tady ztvrdnu pěkně dlouho. Po deseti hodinách jízdy z Chicaga do Temeculy v Kalifornii jsem se ocitla někde uprostřed Nebrasky a čekalo mě dalších zhruba dvacet hodin za volantem.

Po patnáctiminutovém čekání v restauraci rychlého občerstvení Popeyes na Pepsi a smažené kuřecí nugety, které jsem si hodlala sníst v autě, jsem se zastavila v malém obchůdku se suvenýry. Byla jsem hrozně unavená a popravdě jsem se vůbec necítila na další pětihodinovou jízdu, než si začnu hledat místo, kde bych dnes mohla přenocovat. Rozzívala jsem se a chvilkové zdržení a poflakování se po obchodě mi najednou nepřípadalo jako úplně nejhorší nápad. Prohlédla jsem si pár cetek a nakonec si vybrala gumovou figurku Baracka Obamy. Aniž bych nad tím přemýšlela, třepala jsem postavičkou sem a tam a sledovala, jak jí hlava s maniakálním úsměvem poskakuje nahoru a dolů.

„Tak si to kup. Je na tobě vidět, že to chceš,“ ozval se zpoza mého ramene hluboký, zastřený hlas. Lekla jsem se, mimoděk se mi rozklepala kolena a gumová figurka vyklouzla z mých prstů na zem. Hlava odletěla z pružiny na krku a odkutálela se pryč.

Žena za pokladnou začala křičet: „Je mi líto, ma-